

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2^{on}
BARCELONA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA CIUTAT DELS COMPTES.

Quins pous los de Moncadal! Y com rajavan!
Alló seya teme una inundació com la del diumenge.
Sort que las canonadas eran estretas, y que l' aygua
que dels pous sortia als pous tornava, com l' home
que surt de la terra, torna á la terra y l' concejal que
surta de ca la ciutat se 'n torna á casa seva.
Això succechia l' dia de l' inauguració, aquell dia fe-
lis en que l' orquestra municipal tocava valses y americanas y en que un delegat del bisbe perque l' aygua
dels pous no fes mal á ningú, hi barrejava uns quans
esquitxos d' aygua beneyta.

Bé corria l' aygua aquell dia!

Pero més encara corria l' Burdeos y l' Champany, com per demostrar que si l' aygua es bona per veure, no hi ha per beure res com l' aixarop de pámpol.

Y l' Senyor Fontrodona ab aquella fatxa de Heliogá-
bal que l' hi han donat la naturalesa y dugas rifas
grossas de Madrit, se passejaya de un costat al altre de
la taula, brindava dugas ó tres vegadas, tocava la bar-
beta al seu amichs, y pompós y replé, en aquella fes-
ta del aygua y vi, semblava l' rey de les ayguas.

Lo dinar era bò y molt digne de la butxaca de Barcel-
lona que l' pagava.

Va ser bò y vá ser llarch, dugas circumstancies
igualment agradables.

L' únic que ha sigut, segons crech, es indigest.

No pensava pas que un dinar semblant pogués indi-
gestarse; y no obstant s' ha indigestat.

Si senyors: l' Ajuntament té l' compte d' aquell dia
nar al pap, y no l' pot treure: ni amunt ni avall.

Intúits son totas las probatibus; intúits han sigut fins
ara tots los remeys. La prempsa ha aplicat al Ajunta-
ment algunes manxiulas; alguns cataplasmas; l' hi ha
donat varias purgas, no pocas ajudas, y nada: res hi
ha valgut: los comptes son dintre y no surten.

Jo crech que aquests comptes ditxosos farán que eter-
nament siga conegeuda Barcelona ab lo títol de ciutat
dels comptes.

Perque han de saber una cosa.

Un dia, l' dijous passat, si no recordo malament, la
Gaceta de Catalunya surt ab un suelto dihent: «Se diu
això, alló y lo de més enllà; se murmura tal y cual cosa
sobre l' s' comptes del banquet de Moncada. ¿Qué hi ha
de cert Sr. Fontrodona? ¿Vol fer lo favor de dirnos 'ho?»

—Si, ja t' ho explicarán.

Lo Sr. Fontrodona no vol jochs. Tal vegada estava
cremat perque l' s' comptes no l' hi sortian y que fá l'
home dels pantalons curts?

Nada, citació al canto. Y l' director de la *Gaceta*,
vulgus no vulgas, se veu obligat á compareixre devant
del Tribunal.

Bèn fet! Perque s' hi ficava ab los comptes de Mon-
cada? Ahont s' es vist! Lo director de un periódich
atrevirse á fer una pregunta á un home que ha tret
dos cops la grossa de Madrit!...

Pero á la quènta, no es precisament pél suelto que s' ha enquerrenquinat l' home de las calzas curtas. L' espina que més l' hi cou es que lo que passa entre bastidors hagi arribat á traslluhirse; y l' únic que l' preocupa es averiguar qui es lo *Judas* de aquell apos-
tolat que tot sovint enseja la comèdia.

—Oh si ell podia averiguarlo!

—Si ell podia dirli: Traidor!

—Si ell podia confirmarlo ab aquella mà mulsuda que pesa lo menos mitja arroba..

Es inútil que 'u busqui, no 'u trobará.

Los periódichs del dia no sols tenen entrada y silló
als teatros, sino que entran y surtan dels bastidors; y 'ls assumptos públichs del dia quan no 's veuen, s'
endavinan.

L' Ajuntament de Barcelona té un empaig de comp-
tes; los días passan y l' empaig no cedeix, y 'ls comp-
tes no surten.

—Quán sortirán? Ja 'u veurém.

Entre tant un concell: que presentin lo compte dels
cigarros. Barcelona vol saber, ja que mentres los altres
fuman, la pobreta escup, de hont vant sortir aquells ci-
garros tant magnifichs, tant aromàtichs del banquete
de Moncada.

Alguns diuen que eran de contrabando; altres qu'
eran d' estanch: nada, que presentin lo recipio del pro-
veedor y ho sabré.

Jo crech que si haguessen sigut d' estanch, com
aquests fulanos son tant dolents, ja l' Ajuntament hau-
ria vomitat los comptes.

P. DEL O.

BISMARCK QUAN ERA ESTUDIANT.

En un periódich alemany hi trobo una anècdota cu-
riosa referent á la juventut de l' Bismarck.

Com que retrata al home, vaig á traduirla:

Bismarck era jove y estudiava. Un dia ván convidarlo
á una festa que donava una de las famílias més ricas
de la ciutat. A ella hi havia de concorrer la flor y nata
dels homes distingits en las lletres, las armas, la cién-
cia y la posició social, y lo qu' era millor y més atrac-
tiu encare per un jove com ell, las donas més pre-
ciosas.

Bismarck ván passar revista al seu equipatje, y ván no-
tar que per anar á la festa l' hi faltava un parell de bo-
tas novas.

Vá anar-se'n á cal sabater y vá encomenarlas pél dia
de la festa.

Los seus companys de dispesa ván dirli: — No las
tindrás pás.

—Perquè? preguntava en Bismarck.

—Perquè l' sabaters tenen tots la costum de prome-
tre y de no cumplir.

—Jo 'us asseguro, donchs, que las tindrà, digué l'
futur diplomàtic, tant si l' sabater vol, com si no vol.

La vigília de la festa 's presenta en Bismarck á cal sa-
bater:

—Y las mèvas botas? pregunta.

—Senyor, respon l' artista; estich desesperat perque
veig qu' es impossible que puga quedar bé ab tothom.

—Y aixó?

—Tinch tants encárrechs pél dia de demà, que ni
trebalant de nit y dia puch donar l' abast.

—Bé... y jo?

—No se'n refibi pás.

—Com que no me'n refibi!.. Passiobè: torno desse-
guida.

Y girant l' espalla ab resolució deixa al pobre saba-
ter, que no sab lo que l' hi passa.

*

Los estudiants de Alemanya acostuman á crijar gòs,
alimentantlo ab las sobras de la pitassa.

En Bismarck pren lo seu gòs y un altre de un seu
company, un bull-dook y un mastí tremendos com du-
gas fieras, los hi posa un collar ab cadena de ferro, y
acompanyat de las dugas bestias, se presenta de nou á
cal sabater.

—Veyéu aquest parell de gossos? l' hi diu.

—Si, respon lo sabater.

—Donchs bueno: y tinguéu en compte lo que 'us
dich: si demà á la tarde no tinch las botas á casa vos
los abordo, y tinguéu per segur que'l trós més gros que
deixaran de vos será l' orella.... Abur.

Gira l' espalla y marxa.

*

En Bismarck despès de deixar los gossos á casa, llo-
ga un camàlich, ab l' encàrrec de que cada hora,
plantantse davant de la botiga del sabater, l' hi cridi
ab veu molt lugubre:

—Desgraciat! Ay de tú si demà á la tarde en Bis-
mark no té las botas!

—Figürinse l' efecte que havia de produirli l' ame-
nassat!

Eran las deu del vespre y l' sabater se moria de son.

—Que surti lo que vulga: jo me 'n vaig al llit: si dé-
má no té las botas llistas, que 's fastidihi.

Y tancà la botiga.

Pero pochs moments després, entre l' silenci de la
nit se sent lladrar dos gossos acostantse á la porta del
sabater, y entre mitj dels lladruchs, la veu de l' Bismarck
que cridava:

—Sabater! Sabater! Alerta! Mira que tens la vida
en perill!... Pensa ab la familia!

*

Al sabater se n' hi ván anar la son, y l' endemá á la
tarde l' estudiant tenia las botas á casa.

Aquest ván ser lo primer triunfo de la diplomacia d' en
Bismarck.

T. DEL A.

DECLARACIÓ.

Fa temps, molt temps que deliro
per dirte ab sincera veu,
lo que tinch en lo cor meu:
mes, noya, no sé com dirlo.
Sento un afecte infinit,

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

gran, colossal al sentirlo,
pero sempre que vull dirlo,
á la boca 'm ve petit.

La distancia es un agent
que la veu més forta amengua;
lo cor es lluny de la llengua...
per xo tant débil se sent.

Si pogués mon esperit
ferse pás pe l' punt hont toca!
si pogués obrí una boca
dessobre mateix del pit!

Oh! Quin torrent sentirias
de crits y gemechs d' amor!
Hasta bossinets del cor
mesclats en mitj d' ells veurias.

Mes no puch, trista ilusió;
veig que ma forsa es bén poca:
haig de parlarte ab la boca,
y la boca 'm fa traicio.

La boca 't diu que en escés
t' estimo, que tú ets ma vida:
y al dirtho axi 't diu mentida:
encara t' estimo més.

Te diu que t' adoro ab sé,
que vull viure ab tú abrassat...
Com pot això ser vritat,
si lo que vull ni jo 'u sè?

Te diu que tú ets l' anhel meu,
que sols per tú mon cor viu...
No es cert, no: perquè no 't diu
que tú ets mon àngel, mon Déu?

No escoltis ma boca, hermosa,
que mon cor la desmenteix;
escóltala n' ell mateix,
escolta sa veu plorosa.

Pòsam la mà sobre l' cor,
estrella de ma existència,
qu' ell, ab sa muda eloquència,
sabré dirte l' meu amor.

C. GUMÀ.

NOVETATS TEATRALS.

No estranyin que 'ls parli poch de la sarsuela y menos de l' opera que respectivament funcionan al Espanyol y al Buen Retiro.

A la sarsuela fora del debut de la Sra. Cortés, de qui ja vaig parlar en l' últim número, no hi há res que contarne, sino que l' pasiego vā saltant y fent de las sevàs, y que l' empresa vā escorrent la taronja mentres hi quedi una gota de such.

Una notícia: dilluns que vè es lo benefici del tenor Dalmau, y com que aquest senyor es fill de Barcelona, tracta de sorprendre's ab una sarsueleta catalana, original de dos xicots molt trempats y posada en música per un mestre dels més aplaudits. Se titula «Per retroces» y no més dech advertirlos de una cosa: no estranyin si las Sras. Cortés y Gonzalez, que s'han encarragat per amor á Catalunya y considerad á n' en Dalmau de dos papers, xampurrejan lo català: elles no son de la terra; pero l' estiman y l' públic ho tindrà en compte.

En quan al Bon Retiro la companyia d' opera está á las darrerías. No perturbém los últims moments de una companyia generosa, que á més de la funció nos ha donat una altra cosa.

No saben que 'ns ha donat?

Un amich meu que té entrada gratis ho deya ab una frasse molt tipica:

—M'agrada aquest teatro, exclamava, porque casi cada dia 'm donan ópera y gall ab arrós.

Després de l'òpera, treballarà al Retiro una companyia de declamació dirigida per en Gervasi Roca, y una companyia de ball.

De manera que l' Retiro vindrà á ser lo qu' era l' any passat: fa com molts individuos, s'arrepenteix cap á sas vellesas.

Las portas de Novedats, no han tornat á obrirse.

Vels'hi aqui un teatro d' istiu que no més s'ha guanyat la vida al hivern.

Y en quan al Tivoli hauré d'esperar per pàrlarne l' estreno de l' obra «De la terra al sol» pintada per en Soler y Rovirosa.

—Com es que s'ho esperan tant tart? preguntava un fulano.

—Tal vegada serà perque de la terra al sol hi ha una gran distància!

La companyia dels Japonesos fà ayguas. Naturalment: lo local es tant encofurnat, hi fà tanta calor en aquell ditxós local, que l' públic hi sua á raig fet.

Jo crech que aquesta companyia s'ofega en un mar de suor, que l'hi arriba ja fins al coll.

En canvi, qui hi guanya es lo Circo de la Plassa de Catalunya. Allá s'han espayilat ab la competència, y després de 'n Trewey que continua fent equilibris impossibles, han comensat á treballar los patinadors y un alemany que imita á un gran número de bestias.

Las dugas patinadoras apena si poden anar ab rodas: en quan als patinadors relliscan y cauen ab molt salero, fan una pantomima molt distreta, y l' públic los aplaudeix.

L'home que imita als animals: ho fà ab perfecció tocant alguns; alguns altres no massa, entre ells lo gall y 'l burro.

—No 'u sè, deya un concurrent, potser los galls y 'ls burros de Alemanya parlan un llenguatge distint del dels burros d' aquí!

Lo mèu tocayo Antonet després de una malaltia que l' ha posat á las portas de la mort, quan vostés llegirán aquestas ratllas, ja tornarà á treballar.

—Pobre Antonet! Fins a la mort feya gracia y volia endúrsela per divertir-se, are precisament que al cementiri de Barcelona quedan despachadas todas las localitades.

Ho haurá de deixar per un altre dia perque l' Antonet s'è'n vā desde 'ls brassos de la mort al Circo no més que ab un brinco.

ANTONET.

FÁBULAS.

LA MAR.

A la mar vaig acostarme preguntant lo perqué de tal bravera y contestà: Si avuy me veus així altiva brama llenant, demà, tal volta, si tornas me veurás més quieta que no pas l' aygna de un estany.

Això es la vida: mil penas y trabals; passa avuy, demà alegrías y descans.

LO RELLOTJE.

Nos diu:—Si no tinch corda molt prompte 'm paro y si me 'n donen massa també 'm' espatllo.

Quedem entesos: obrant no habem de perdre'ns per més ni menos

LO BRILLANT Y 'L DIAMANT.

Admirant las coloraines d' un brillant, lo diamant vā y li pregunta: —Bon germá, me dirias com t' ho arreglas per llençar aquest brill, qu' a tots encisa per l' espay? Ab lo desitj de complaire l' contesta lo brillant:—Fés que t' puleixin y veurás com després de cruel martiri tú 'l tindrás.

Pensi, donchs, qui en lo mon vulga brill llençar ferse esclau, perque l' puleixi, del travall.

ANTON DE L' HOSTIA.

ESQUELLOTS.

Quin ayguat l' ayguat de dissapte al vespre!
Los núvols que feya temps que 's guardavan l' aygua, van deixarla anar tot de un plegat, sense pendres la pena de avisarnos.

La riera d' en Malla vā anarse'n á passejar per Barcelona, y l' Bogatell, com un xicot dolent, vā sortirse de mare.

Molts casas van rebre la visita de l' aygua: molts subterraniis podian convertir-se en dipòsits de granotas, y 'ls que no han anat á banys per falta de quartos, van tenir bany á domicili.

—Es una sort viure á Barcelona!
Y encara tractaran de desviar aquesta riera que 'ns dona tantas sorpresas!

Lo més bonich era la Plassa de Catalunya convertida en un lago més grandios que l' del Parc.

Y lo més bonich de la Plassa de Catalunya era 'l Circo ecuestre.

Y lo més bonich del Circo ecuestre quan vā revestir-se 'l toldo, era 'l senyor Fontrodona, que tot voltat d' aygua semblava 'l rey dels pops.

La setmana passada varem representarlo prenent un bany de mar y exclamat:

—Que diuhen, que diuhen de Moncada!... Jo no trobo pas que falti aygua á Barcelona!

Allá al Circo era ocasió de dirho. No semblaix sino que una mà invisible y gegantesca hagués agafat los tres pous y 'ls hi hagués abocat á sobre com tres galeras d' aygal.

Un periódich relata una escena.

Diu que una rubia que 's trobava al Circo tota esparverada vā caure als brassos de un senyor.

Aquest senyor procurava consolarla y la rubia 's deixava consolar.

Al últim vā passarli 'l susto, vā donar las gracies al que la sostenia y vā retirarse.

Y 'l senyor vā trobarse sense rubia..... y á més sense rellotje!

Un amich meu que té fama d' avaro anava ab un parayguas nou y al veure ploure exclamava:

—¡Quina desgracia la méval! Tot justament avuy que compro 'l parayguas 's posa á ploure!

Van caure varios llamps y no vā fer desgracias.

Lo més estrany es que no 'n vaja fer lo llamp que vā caure á la xamaneya de l' imprenta de 'n Ramirez.

Un llamp á ca'n Ramirez, al menos havia de matar á la redacció y hasta als caixistas de la Crónica.

—No saben perqué?

Perque en los temps en que vivim no 's comprén que 'ls llamps del cel sigan més piadosos que la ley d' imprenta.

Los catedràtics del institut de Tortosa tractan de retirarse á casa sèva, perque l' Ajuntament no 's paga.

L' arcade de Tortosa es aquell célebre Gonzalez que té germans que pegan garrotadas als periodistas.

Està molt bè: ab arcadels així, l' instrucció hi es de massa; y es més propi que 'ls catedràtics ensenyin los cotxes que no pás las assignatures de segona ensenyansa.

Un d' aquests últims dies, era veda encara, s' estaven en un camp dos fulanos. Un d' ells ab la boca sab imitar lo cant de la guatlla famella, y estava practicant aquesta operació mentres deya al seu company:

—A veure quans ne vindràn?

Resultat: que no vā anarhi cap guatlla; pero si dos guardia-civils que tractavan de endurse'n lo reclam.

—Pero, senyors! Si 'l reclam soch jo deya un dels cassadors.

—Pues segueixi y quan sigui pres reclami.

Los pelegrins que tractan de anar á Lourdes no omplirán més que dos ó tres trens.

—Y això que deyan que serien mils de mils!

Y això que en l' himne cantaran que ells son Espanya entera!

—Pobre gen!

Encara que pot ser se refian de una cosa.

Borratxos.... d' entusiasm, tal vegada per cada pèleri 'n veurán dos.

Lo bisbe Urquinaona está fent sa visita pastoral, y fent sermons en tots los pobles que visita.

Per supuesto, per tot arreu los hi fà gracia perque 'l bisbe predica en andalus.

L' altre dia vā ser á Sitges y s' esclamava de una cosa: deya, que quan més gran y més adelantada era una població més fredament se 'l rebia, ningú sortia á besari l' anell, y que allò feya verdadera tristesa.

«A Canarias, exclamava, allà que son mitj salvatges, no podia passar pels carrers, tothom me sortia al pas, tothom m' obsequiava, tothom se desfeyà per sentirme! Quina diferència entre aquelles poblacions mitj salvatges y las poblacions de Catalunya!»

Efectivament: ¡quina diferència!

Quan Canarias estiga civilisat que hi torni y la veurà més encara, aquesta diferència!

Sentit al mitj del carrer:

Una mare pégà al seu fill. Un senyor se 'n adona y 'l hi diu:

—Perqué 'l hi peguèu aixís, á la pobre criatura!

—Perque no vol anar á estudi y es un burro.

—Oh, llavors permeteume: no puch consentir que 'l hi peguèu: jo soch de la societat protectora dels animals!

QUEIXAS.

Malehit fòu lo clar dia que la mare 'm vā parir; malehida la nit fosca si es que 'm vā part una nit.

Malehit vā ser, Conxita, lo dia del mes de Abril que 't vaig veure á la arboleda abrazada ab ton cosí.

Malehidat las estrelles.

Malehit lo panadis,
que per acabá'm de fume
are me ha picat al dit.
Malehit... en fin ja basta
ja estich tip de malehir,
així fos de butifarras
que estaríe més tranquil.
Oh Conxita, oh cels, oh terra!
Si aixó continua així,
me'n vaitj á serví a can Brusi
que ja es tot lo que 's pot dir.
Y si allà no me admetian
cosa que pot succehir,
me tiro de cap al aigua
desde dalt de Montjuïc.
Sabs, Conchita, de que 'm queixo?
Sabs la causa de mos crits?
Es que tinch molta cassussa
y no tinch ni un marvadís.

DOS DE L' UNITAT BUCOLICA.

PENSAMENTS

REULLITS DE VARIOUS AUTORS ANTICHS
Y MODERNS.

Buseant las paraules se troben las ideas.—Joubert.
Los deutes escursan la vida.—Joubert.
Convé matar l' error, pero salvar als que van errats.—S. Agustí.
L' última de les vanitats del home es l' epitafi.—Oxenstiern.
La exageració es la mentida del home de bè.—Maistre.
Pochs homes se troben en estat de fer bè, pero casi tots poden fer mal.—Gracian.
Tots los homes son jugadors, y tots jugan ab daus falsos.—Diderot.
Lo desordre esmorsa ab la Abundancia, dina ab la Pobresa, sopa ab la Miseria y se'n va al llit ab la Mort.—Franklin.
Un gelós passa la vida buscant un secret, qual descubriment ha de causar sa desditxa.—Oxenstiern.
La conciencia 'ns adverteix com amich antes de castigarnos com jutje.—Estanislau de Polonia.
L' accent es l' ànima del discurs.—J. J. Rousseau.
Las guerres duraran mentres los homes sigan prou simples per admirar y aplaudir als que 'ls matan.—Barthelemy.

(Seguirà.)

EPÍGRAMAS.

Sent promesos-deya en Pera
à la Rita, encantadora,
y casats, al cap d' una hora,
ja li deya empordanera.

En Roch qu' anava al patíbul
sobre d' un pollí montat,
com aquest no caminés
va dirli rodant lo cap:
—Quant haji d' anar depressa
no 't vindré pas à llogar.

R. ARUS Y ARDERIUS.

Qu' ets un calavera diuhens.
Pero creume a n' à mi Pera,
veyente en tanta manera
groc y magre es que se' n rihuen,
velen di una calavera.

De ingenios te fama 'n Pf;
y algo deu tenir d' això,
De ingenio por ser que nò,
pero de os pot ser que si.

A. ANGELET.

QUENTOS.

Visitant una exposició agrícola un matrimoni, vāaturar-se davant de una quadra ahont hi havia alguns exemplars de toros verdaderament notables.

Al veure les banyas enormes de aquell bestiá, digué la senyora:

—Mira, Ambrós, mira quinas banyas! Sembla que las vacas no guardan pas massa bona conducta.

A un capellá 'l colocavan en una rectoria de un poble molt bén situat: no hi feya fret, ni calor, los aires eran purs, los aliments molt sans y la campinya un verdader paradís.

—Vamos, que aquí hi estarás com un patriarca, l' hi deya un mossen, amich seu.

—Si; pero hi ha un inconvenient. Ab un clima així, tothom deu enveillir, y tocant al renglo d' enterros, ja 'u estich veyst, no faré un quarto.

A fora:
Un jove tracta de montar à caball per lluirse davant de unes senyoras.

Lo caball es briòs, comensa á brinar y tira al jove per las orellas.

Gran rialla dels espectadors. Una de las senyoras exclama ab molta naturalitat:

—Vaja, Emilio, ja veig que ha fet grans progressos: l' any passat vā tirarlo per las ancas: aquest any per las orellas: al mènos vosté vā sempre endavant.

A una nena que diuhens que canta molt bè, trobantse en una reunió, l' hi demanaren que cantés una romansa, y ella tot eran excuses y més excuses.

—Pero, perque no vol donarnos aquest gust Conxita? Los seus papàs m' han assegurat que cada nit, à casa seva, vosté es la delicia de la familia, cantant tot lo que l' hi demanar.

—Si, es veritat, respon la Conxita: pero à casa no son més à sentirme que 'l papà y la mamà, y aquí no tindria prou vèu per tanta gent.

Una senyora vella y devota prén un criat, y el penderé'l l' hi posa per obligació que té de anar à missa cada dia.

—Bueno, diu ell, hi anirém; pero espero que la senyora al cap del mès, tindrà en compte aquesta modestia.

Un senyor molt rich que té un criat s' adona que un caixó de cigarros ensetat dos ó tres días endarrera està mitj vuit.

Mira al criat de fitá fit y aquest baixa 'ls ulls fent lo desentés.

—Joseph l' hi diu: vés ab cuidado, que 'm sembla qu' entre tú y jo fumem una mica massa.

No hi ha expressions més terribles que las que en certs moments surten dels llabis de las criatures.

En una casa hi arriba de visita un senyor molt respectable, figurinse que tal, que fins es calvo.

Precisament d' això s' aprofita en Manolito, qu' es un xicotet més viu que una centella, y al veureli 'l cap tant pelat, exclama:

—Ay, ay, i perquè t' has arrencat tots los cabells?

Un autor dramàtic molt distret, vol mudar de casa, y vā à visitar dos terços pisos que donan al mateix replà.

Després de sortir de l' un, l' hi diu l' encarregat:

—Lo pis d' aquí al costat es enterament igual; pero tè encare una altra pessa...

L' autor dramàtic, que ja está distret, pregunta:

—Una pessa en un acte, ó en dos?

Parlan de una pubilleta rica y un que la vol demanar, demana informes.

—M' has dit, observa, que té 'l patrimoni en terra?

—Sí.

—Y 'ls seus pares?

—En terra també.

Dos cotxeros s' insultan.

Un d'ells dona al altre un fart de bofetadas, y exclama:

—Noy, m' has fet un gran favor: tenia à las mans una dotzena de bofetadas que 'm feyan nosa, y no sabia ahont colocarlas.

L' escena passa à casa un adroguer.

Se presentan tres joves y diuhens:

—Tenen xacolate?

Resposta del adroguer: afirmativa.

—Es bò?

—Inmhillorable.

—No hi ha pà torrat per compte de cacau, ni mangra per darli color?..

—Fugin d' aquí, respon l' adroguer plé de santa indignació. ¿Per qui m' han près à mi? ¿Que 's pensan que estimo tant poch lo crédit del meu establiment?

—Ho sentim, respon un dels joves; pero precisament necessitèm xocotate d' aquesta.

Resposta del adroguer molt tranquil:

—¡Ah! aixó es un' altra cosa, així ja 'ls ne donaré.

Demanin.

Los tres joves esclafint la riatlla, després d' aquesta confessió, ván deixarlo ab un pam de nas.

Un mestre visita à una víuda que té dos fillas una de tres anys y una de disset.

Agafa à la petita comensa à ferri festas, se la posa sobre 'ls genolls, y fà ab ella las campanas de Salom. La criatura riu, y quan està cansada baixa.

—Are tú, diu dirigintse à la de disset anys.

—Señor mio! exclama la mare.

—No tinga por D. Paquita, respon lo visitant: no m' incomodarà cap mica: tinch las camas prou fortes per sostenerla!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Arrimat à la una tres
s' estava 'l pobre dos terça,
pintant sobre un prima dos
un gran boci de prima.

—Noy, ¿qué estudias per hu prima?
l' hi vā preguntá una vella.

—No, qué pinto en un total
lo que sois falta als poetas.

BREU.

II.

A los sèus nens una nit
deya un advocat com cal:
No total quant al total
aneu per lo que os he dit.

POCA CARN.

ENDEVINALLA.

So molt blanch y so molt negre;
so molt gran y so molt xich;
so molt pobre y so molt rich;
poso trist y poso alegre.

Tinch marges y no so riu,
tinch caràcter, carrer, poble;
tinch títol sense ser noble,
vés que so; fés lo cap viu.

PAPANATAS.

MUDANSA.

Un xicot que tot portava
tot me vā tirar als ulls
si no arriba tot vos juro
que 'l desfaig d' un cop de puny.

ANDDESITO.

TRENCA-CAPS.

Lluiset, cara de pomas.

Ab aquestas paraules formar lo nom d' un poble de Ca-talunya.

AIXORAMSUT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7—Un poble de Mallorca.

7 4 1 6 3 2—Nom de dona.

7 2 1 6 3—Nom d' home.

7 6 1 4—Una gran ciutat.

5 6 7—Lo que tots tenim.

1 4—» TIXA XICR DE M. DE R.

PREGUNTA.

Quin es el poble que partintlo ab cuidado se transforma
en set animals?

MISTER SNAK.

GEROGLIFICH.

7 7 7 7 7

I

III

I

5 5 5 5

I

3 I S O

N XII P

R S O

N I Que

Q I S

A N

PAU CORNADO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Majordoma.

2. IDEM 2.—Novela.

3. ENDAVINALLA.—Lo llit.

4. ANAGRAMA.—Galas.—Glassa.—Glassà.

5. QUADRAT DE PARAULAS.—Paca.

Aram.

Casa.

Amar.

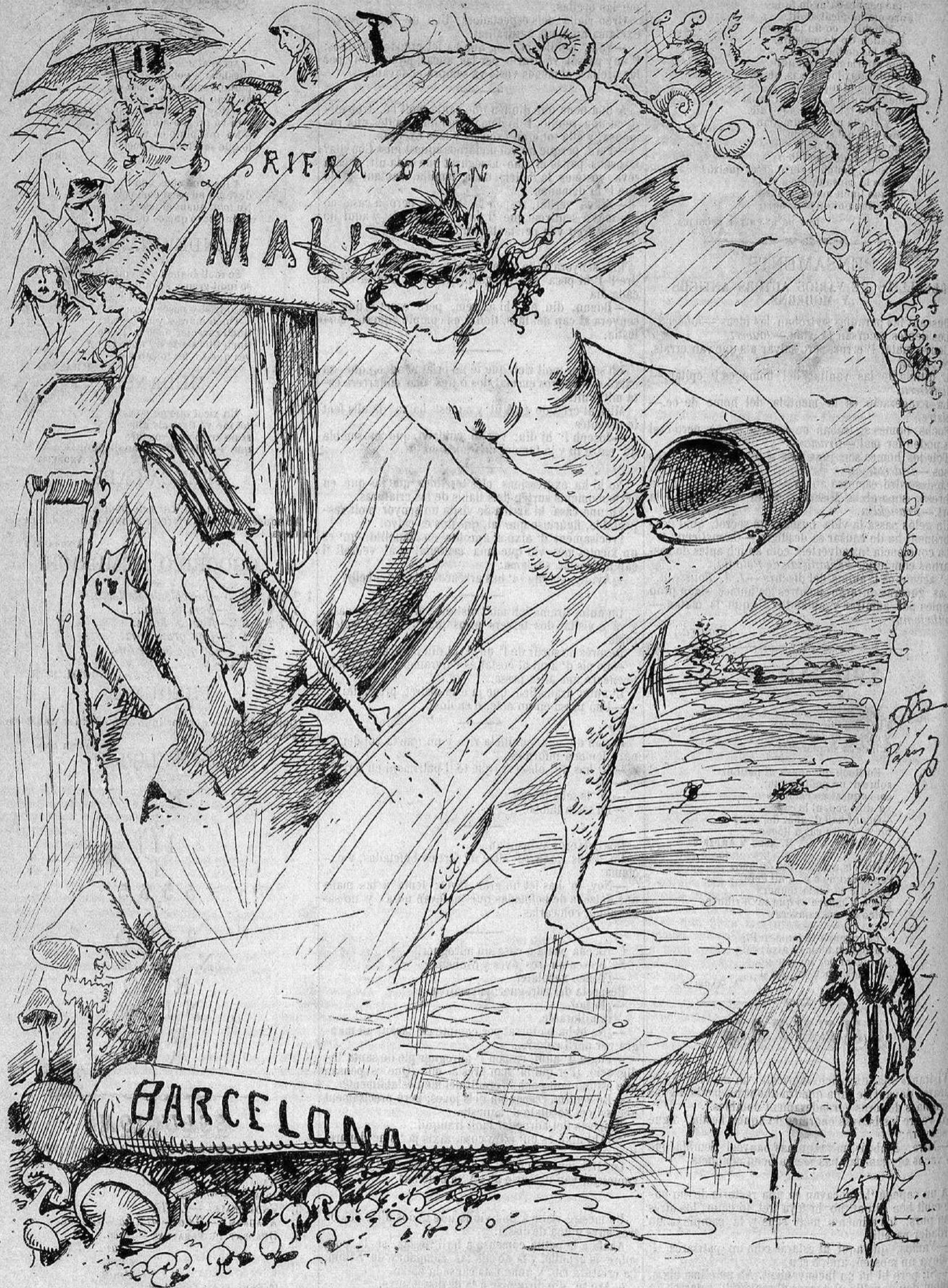
6. TRENCA-CLOSCAS.—Jaen.

7. CONVERSA.—Onofre.

8. GEROGLIFICH.—Tan hi vā 'l rey com el papa, com aquell que no té capa.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, 811, Arch del Teatro, 21 y 23.

RECORTS DEL' AIGUAT.

Barcelona ¡bè disfrutas!
!Bè gosas! Alsa pilili!
que tens banys á domicili
y las fons totas aixutas.